

U-jazdowski

27/04—23/09/2018

Inne tańce

Inne tańce

Przewodnik po wystawie

U–jazdowski

27/04—23/09/2018

wystawa

Inne tańce

Kuratorka

Agnieszka Sosnowska

Artyści

Akademia Ruchu, Wojtek Blecharz/Ewa-Maria Śmigielska, Bracia, Chór Kobiet, Oskar Dawicki/Łukasz Ronduda/Maciej Sobieszczanski, Krzysztof Garbaczewski/Dream Adoption Society, Aneta Grzeszykowska, Anna Karasińska, Komuna//Warszawa, Ola Maciejewska, Ania Nowak, Weronika Pelczyńska, Wojciech Pustoła, Karol Radziszewski, Jan Smaga, Konrad Smoleński, Aleksandra Wasilkowska, Anna Zaradny, Wojtek Ziemilski, Marta Ziótek

Program performatywny

Chór Kobiet, Joanna Leśniewska, Ola Maciejewska, Agata Maszkiewicz, Ramona Nagabczyńska, Magda Ptasznik, Marysia Stokłosa, Iza Szostak, Anna Zaradny, Marta Ziótek

Rezydencje

Alex Baczyński-Jenkins, Ania Nowak, Karol Tymiński, Maria Zimpel

Dramaturgia

Tomasz Plata

Aranżacja przestrzeni

Aleksandra Wasilkowska

Koordynatorki

Anna Kobierska, Olga Kosińska

Inne tańce to wystawa zbiorowa o jednym z najważniejszych zjawisk nowej sztuki w Polsce ostatnich lat: o śmiałych eksperymentach twórców tańca, teatru, performansu, muzyki oraz sztuk wizualnych, które ułożyły się w rozległy fenomen określany jako zwrot performatywny. Wśród prac pokazanych na wystawie znajdują się m.in. zapisy przełomowych spektakli Marty Ziótek, Komuny//Warszawa, Anny Karasińskiej czy Chóru Kobiet, fragmenty ekscentrycznych scenografii Aleksandry Wasilkowskiej, interaktywne instalacje Krzysztofa Garbaczewskiego i Wojtka Ziemilskiego, dźwiękowe interwencje Konrada Smoleńskiego i Wojtka Blecharza, rzeźby i fotografie Anety Grzeszykowskiej, filmy Karola Radziszewskiego.

Wystawa prezentuje formację artystów, którzy dokonują odważnej reinterpretacji rodzimej tradycji sztuk performatywnych. Działania parateatralne Jerzego Grotowskiego, dorobek teatralny i happeningowy Tadeusza Kantora czy klasyczna sztuka performansu to dla twórców pokazanych na *Innych tańcach* istotny, ale zwykle negatywny punkt odniesienia. Z większym entuzjazmem czerpią ze zdobyczy estetyki relacyjnej, muzyki alternatywnej, teorii performatywności, teatru postdramatycznego czy tańca konceptualnego.

Jak budować archiwum zwrotu performatywnego? Co w nim gromadzić? To ważne tematy wystawy. Znaczna część bohaterów *Innych tańców* ma za sobą doświadczenie pracy z archiwami innych artystów. Dziś sami zaczynają być archiwizowani: dokumentacje ich prac są gromadzone i wystawiane, trafiają do kolekcji publicznych i prywatnych. Czy fakt, że krytycznie przepracowali doświadczenia starszego pokolenia, spowoduje, że ich archiwa będą wyglądać już inaczej, kontestować zastany archiwalny kanon?

Tytuł *Inne tańce* przywołuje spektakl przygotowany w 1982 roku przez jedną z najwybitniejszych formacji

polskiego teatru eksperymentalnego – Akademię Ruchu. Intencja zawarta w tym nawiązaniu jest złożona. Po pierwsze, A.R. to ważny prekursor obecnego zwrotu performatywnego. Po drugie, sformułowanie „inne tańce” trzeba czytać jako zapowiedź: ta wystawa konfrontuje widza z tym, co w sztuce nowe, z tym, co zmienia warunki gry, rozszerza pole walki, więc jeszcze nie doczekało się wiążących interpretacji, nie zostało otoczone domkniętą ramą teoretyczną. Po trzecie, nawiązanie do Akademii Ruchu przypomina o tradycji Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski (liderem A.R. był wieloletni dyrektor Zamku Ujazdowskiego Wojciech Krukowski) jako instytucji interdyscyplinarnej, która zawiesza formalne podziały na sztuki wizualne i performatywne, podążając za bieżącymi praktykami artystycznymi.

Integralną częścią wystawy jest towarzyszący jej program performatywny i dyskursywny, a także cztery rezydencje realizowane we współpracy z Instytutem Muzyki i Tańca oraz projektem badawczym *Kartografie obcości*. *Inne tańce* powstały w ramach dwuletniego badania, którego częścią były tematyczne zajęcia ze studentami Instytutu Kultury Polskiej UW.

I Przyszłość, która już się wydarzyła

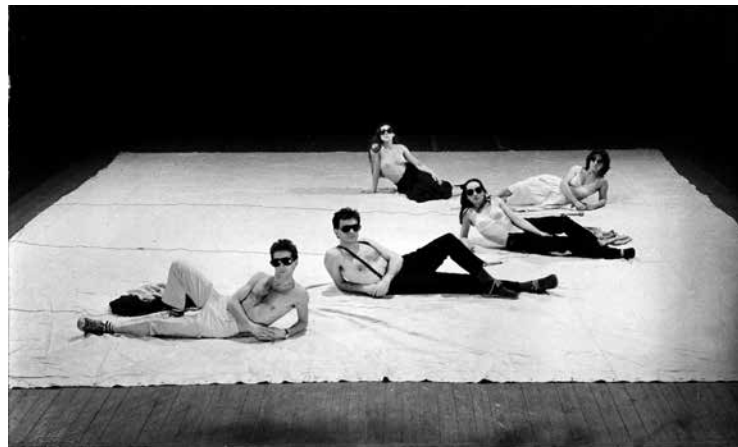
Bohaterowie *Innych tańców* wywodzą się z różnych środowisk, coraz swobodniej poruszają się jednak po tym samym polu, a ich zainteresowania okazują się zaskakująco zbieżne. Łączy ich przede wszystkim umiejętność myślenia i działania poza utrwalonymi podziałami na sztuki wizualne i performatywne. Wielu z nich odwołuje się do klasyki awangardy XX wieku. Praca z archiwami, przepisywanie ich i remiksowanie stało się w ostatnich latach ważnym narzędziem reinterpretacji tradycji sztuk performatywnych. Sięgnięcie do neoawangardy lat 60. i 70., tańca *post modern* i muzyki eksperymentalnej pozwoliło na rozszerzenie tradycyjnego pojęcia performansu, zaakcentowanie jego interdyscyplinarnego charakteru. Kluczowy w tym procesie był realizowany w latach 2010–2014 w Komunie// Warszawa cykl *RE//MIX*, w ramach którego artyści remiksowali ważne prace z przeszłości, wchodząc z nimi w dialog, niekiedy o charakterze ostrej polemiki. Cykl okazał się przełomowy dla lokalnej sceny artystycznej, stwarzając ramę, w której mogły spotkać się różne praktyki – przede wszystkim teatr eksperymentalny, choreografia, działania dźwiękowe. Inną metodą pracy z archiwum są artystyczne śledztwa, jak to przeprowadzone przez Karola Radziszewskiego w związku z wizytą Natalii LL w Nowym Jorku w 1977 roku. Z kolei Aneta Grzeszykowska i Jan Smaga tworzą archiwum prywatnych performansów dokamerowych jako medium pracy z pamięcią.

1 Akademia Ruchu *Inne tańce*

1982
rejestracja spektaklu, fragment, 0'28''

Podnoszenie i obracanie płachty białego materiału rozłożonej na podłodze staje się jednym z istotnych mechanizmów porządkujących spektakl *Inne tańce* Akademii Ruchu z 1982 roku. Obrót jest tu sygnałem zmiany zasad gry, rozpoczęcia akcji od nowa, w zmienionych warunkach. Ten motyw zostaje przywołany na samym początku wystawy – jako jej podstawowa metafora. Cała ekspozycja dokumentuje moment gwałtownej zmiany reguł gry w rodzimych sztukach performatywnych.

A.R. to jeden z najważniejszych polskich teatrów eksperymentalnych, prekursor zwrotu performatywnego. Akademia intensywnie czerpała z doświadczeń sztuk wizualnych, tańca współczesnego i muzyki awangardowej. Miała więcej wspólnego z europejską i amerykańską neoawangardą lat 60. i 70. niż ze współczesną sobie rodzimą sceną teatralną, gdzie eksperymentalne praktyki były zdominowane przez wpływ Tadeusza Kantora i Jerzego Grotowskiego.

2

Komuna//Warszawa

Paradise Now? RE//MIX Living Theatre

2013/2018

wideo, 4'

Troje aktorów układa z własnych ciał hasło „Raj teraz”. To istotny motyw wizualny pochodzący z pracy *Paradise Now?*, będącej remiksem słynnego spektaklu teatru politycznego i awangardowego The Living Theatre. Zdjęcia nagich aktorów biorących udział w spektaklu, nawołujących do anarchistycznej rewolucji tutaj i teraz, stały się ikonami rewolty lat 60. Komuna//Warszawa, najważniejsza niezależna scena stolicy, przez lata bliska idei rewolucyjno-anarchistycznej wspólnoty działań, teraz stawia pod znakiem zapytania wpływ sztuki na życie społeczne i sens sztuki partycypacyjnej. To kontynuacja serii spektakli, w których grupa szukała odpowiedzi na pytanie: „Dlaczego nie będzie rewolucji?”.

Realizacja

Adrian Cognac, Magda Mosiewicz

3

Weronika Pelczyńska

Yvonne Yvonne, RE//MIX Yvonne Rainer

2011

rejestracja spektaklu, fragment, 8'46"

dzięki uprzejmości Komuny//Warszawa

Przez większą część trwającego pół godziny performansu choreografka biega wokół sali. Czy zwykle bieganie może być tańcem? Artystka odwołuje się tutaj do Yvonne Rainer, ikony amerykańskiego tańca *post modern* końca lat 60., współzałożycielki Judson Dance Theater i autorki słynnego *NO Manifesto*. Rainer dostrzegała taniec w ruchach potocznych – w zwykłym chodzeniu, bieganiu czy siedzeniu. W drugiej części performansu Pelczyńska przywołuje wybrane hasła ze słownika artystki i elementy sekwencji choreograficznej *Trio A*.

4

Wojtek Ziemilski

Poor Theatre: Remiks

2011

rejestracja spektaklu, fragment, 14'30"

dzięki uprzejmości Komuny//Warszawa

Na scenie znajduje się troje siedmioletnich dzieci, które wykonują czynności według instrukcji dyktowanych im za pomocą słuchawek. Troje dorosłych osób przekazujących wskazówki i krótkie fragmenty tekstu *Akropolis* Stanisława Wyspiańskiego znajduje się w odległym rogu pomieszczenia. W *Poor Theatre: Remiks* Wojtek Ziemilski gra z pojęciem powtórzenia i oryginału. Przywołuje spektakl *The Poor Theater* słynnej nowojorskiej grupy The Wooster Group z 2004 roku, w którym aktorzy bezpośrednio z rejestracji wideo kopiowali ruchy z jednego z najbardziej klasycznych przedstawień Jerzego Grotowskiego i Teatru Laboratorium – *Akropolis* z 1962 roku.

5

Karol Radziszewski

America Is Not Ready For This

2011–2014

film, 67'

Punktem wyjścia filmu jest pobyt stypendialny polskiej artystki Natalii LL w Nowym Jorku w 1977 roku. Karol Radziszewski wyrusza w podróż do Ameryki, by spotkać się z twórcami i galerzystami, których jego bohaterka poznała ponad 30 lat wcześniej. Mając zaledwie kilka czarno-białych fotografii oraz wynotowane z opowieści Natalii LL nazwiska, rozpoczyna swoje śledztwo. Rozmawia z artystami uznawanymi dzisiaj za ikony klasycznej sztuki performansu – Mariną Abramović, Vito Acconcim, Carolee Schneemann, krytykiem Douglasem Crimpem oraz gwiazdą filmów Warhola, Mariem Montezem. Konfrontuje przy tej okazji polskie i zachodnie narracje historii sztuki. Prowokuje serię pytań dotyczących takich zagadnień, jak gender, sztuka feministyczna, sztuka konceptualna, queer oraz relacje Wschód – Zachód.

Carolee Schneemann, Natalia LL/New York 1977

6

Aneta Grzeszykowska
At Land

2011

ścieżka dźwiękowa do niemego filmu Mai Deren *At Land* (1944), 14'49"

dzięki uprzejmości galerii Raster

At Land to pochodzący z 1944 roku niemy film założycielki amerykańskiego kina awangardowego, choreografki, antropolożki i feministki Mai Deren. Podobnie jak w innych jej filmach narracja nie jest tu linearna. Kobieta, którą gra sama artystka, zostaje wyrzucona na brzeg przez wzburzone fale morskie. Próbując poznać nowy ład, spotyka różne osoby oraz inne wersje samej siebie. Aneta Grzeszykowska tworzy własną wersję filmu. Dodaje ścieżkę dźwiękową i dialogi oparte na oryginalnym tekście pochodzącym z książki Deren *An Anagram of Ideas on Art, Form and Film*. Ingeruje w pracę, by w ten sposób odnieść się do istotnej dla siebie tradycji i artystki.

7

Oskar Dawicki/Łukasz Ronduda/Maciej Sobieszczęński
Performer

2015

film, fragment, 1'58"

W *Performerze* Oskar Dawicki gra samego siebie. Film można odczytać jako śmiałą propozycję nowego sposobu archiwizowania performansu poprzez format filmu fabularnego. W narrację *Performera* wplecione są performanse artysty – ponownie odtworzone i przepisane na potrzeby filmu. Równolegle to archiwum zderza się z dokumentacją wideo prac Zbigniewa Warpechowskiego, klasyka polskiej sztuki performansu, który dla Dawickiego jest mentorem. Z jednej strony mamy serię performansów wpisanych w szerszą narrację, z drugiej tradycyjne archiwum, na które składają się rejestracje akcji Warpechowskiego wyświetlane na telewizorze.

Scenariusz i reżyseria
Maciej Sobieszczęński
Łukasz Ronduda

Scenografia
Joanna Kaczyńska
Kostiumy
Marta Ostrowicz

8

Ola Maciejewska
BOMBYX MORI

2015

rejestracja spektaklu, fragment, 7'20"

Trzy performerki wykorzystują obszerne kostiumy jako narzędzie budowania hipnotycznej, a zarazem mrocznej choreografii inspirowanej twórczością Loïe Fuller. Fuller to dziewiętnastowieczna prekursorka tańca współczesnego, której *Serpentine Dance* (*Taniec serpentyn*) z 1891 roku jest dzisiaj ikoniczny. Jej choreografie wykraczały poza ciało, pokazując, że ruch może być wynikiem interakcji z rzeczami – falującym materiałem i grą światła. Ola Maciejewska nie tworzy dokładnych rekonstrukcji jej choreografii, ale przechwytuje ich elementy i remiksuje, wydobywając krytyczny potencjał pytania o relację między ciałem a przedmiotem.

9

Aneta Grzeszykowska/Jan Smaga
z serii *Archiwum prywatne* (*Las, Polonia*)

2007/2012

zdjęcia

dzięki uprzejmości galerii Raster

Nadzy artyści pozują na tle polskiego pawilonu na Biennale w Wenecji. To jedno z ponad stu zdjęć składających się na intymne i nieco perwersyjne *Archiwum prywatne* Anety Grzeszykowskiej i Jana Smagi, które powstało przy okazji pracy nad innymi projektami. Jest efektem obsesyjnej potrzeby dokumentowania samego procesu pracy. Widać tu ślady metody znanej z twórczości duetu KwieKulik.

10

Aneta Grzeszykowska

10a
Aneta
1985, 2008

2008
wełna, konstrukcja
drewniana, wypeł-
nienie

10b
Franciszka
2020, 2015

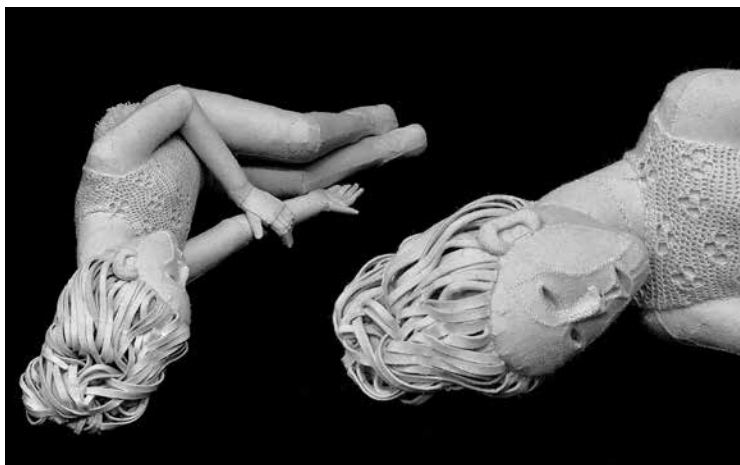
2015
wełna, konstrukcja
drewniana,
wypełnienie

10c
Franciszka
2025, 2016

2016
wełna, konstrukcja
metalowa,
wypełnienie

z prywatnej kolekcji oraz dzięki uprzejmości galerii Raster

Czarne lalki Anety Grzeszykowskiej przedstawiają samą artystkę w przeszłości. Mają na sobie szydełkowane kopie ubrań artystki z lat podanych w tytułach prac. Ich realizm nie jest dosłowny. *Aneta 1985, 2008* ma na twarzy maskę z króliczymi uszami, a do pupy przypięty pomponik. To gra z konwencją autoportretu, sposób pracy z pamięcią i zarazem szczególnie performans, w którym dochodzi do wymazania ciała i zapośredniczenia go przez materialność lalki. W serii można widzieć ucieleśnienie Grzeszykowskiej wymazanej z innej pracy – *Albumu* – gdzie za pomocą Photoshopa usuwała ze zdjęć rodzinnych własną postać. W tym kontekście istotne są też filmy wideo *Ból głowy* i *Black*, w których artystka zniknęła, niczym pochłonięta przez czarną czeluść. Białe lalki to nieco inna historia. Przedstawiają córkę artystki Franciszkę w sytuacjach, które jeszcze się nie wydarzyły – tworzą archiwum przyszłości.

II Pokój fantazji

Historia polskiego teatru jest bogata w wybitne osobowości, które wprowadzały język sztuk wizualnych w pole teatru – jak choćby Józef Szajna, Tadeusz Kantor czy Jerzy Grzegorzewski. Współcześni scenografowie kontynuują tę tradycję z istotną różnicą – pojawia się autoironia i nieskrępowane poczucie humoru. Z jednej strony mamy nurt surrealistyczny, który charakteryzuje eksplozja fantazji. U Aleksandry Wasilkowskiej performują często same obiekty, a scenografia „oddycha”, jak w *Życiu seksualnym dzikich* w reżyserii Krzysztofa Garbaczewskiego. Bracia nakładają na aktorów kolorowe maski w konwencji sado-maso, przebierają w kostiumy pluszaków, a na suficie wieszają abażur pełen bananów. Z drugiej strony mamy nurt minimalistyczny związany z eksperymentalną sceną performatywną. Scenografie Wojciecha Pustoły do prac choreograficznych czy spektakli Wojtka Ziemińskiego (scenografia z *Pigmaliona* jest prezentowana w kolejnej części wystawy) to formalny minimalizm będący odpowiedzią na redukcję scenicznej iluzji.

11

Aleksandra Wasilkowska

Koniec wieczności

(*Wyspa. Raymond Roussel. Oko. Spadamy*)

2014—2018

instalacja

Wideo *Spadamy* nawiązuje do snu Aleksandry Wasilkowskiej, w którym spada w głąb kosmosu. Mija po drodze elementy własnych scenografii i projektów architektonicznych. W podobnej onirycznej atmosferze utrzymana jest cała instalacja, stanowiąca rodzaj subiektywnego archiwum, gdzie elementy zaczerpnięte z wcześniejszych scenografii do spektakli Krzysztofa Garbaczewskiego pojawiają się w nowej odsłonie – zmieniają swój oryginalny rozmiar i fakturę albo mieszają się z innymi pracami. Wideo jest wyświetlane w środku oka – wielkiej materiałowej kurtyny, która jest miniaturą horyzontu ze spektaklu *Robert Robur*. Na lustrzanym stoliku leżą surrealistyczne poruszające się oczy i tańcząca pinezka. Z sufitu zwisa głowa Raymonda Roussela – jednego z najbardziej ekscentrycznych pisarzy XX wieku, autora powieści *Locus Solus*, która była punktem wyjścia spektaklu pod tym samym tytułem w Volksbühne w Berlinie. Pojawia się również oko ze spektaklu *Solarize* i kolorowa wersja *Czarnej wyspy* – instalacji ze spektaklu *Życie seksualne dzikich*, inspirowanego badaniami i podróżami wybitnego polskiego antropologa Bronisława Malinowskiego.

Wiersz w wideo *Spadamy*
Andrzej Szpindler

Animacja w wideo *Spadamy*
Noviki

Projekt interakcji *Wyspy*
Wiesław Bartkowski

Asystentka
Karolina Kotlicka

12

Bracia (Maciej Choraży, Agnieszka Klepacka)

Mini Park „Raj”

2013—2018

instalacja

Mini Park „Raj” to przestrzeń relaksu i kontemplacji. Odpręż się w otoczeniu kostiumów i rekwizytów, wszystko jest tu takie małe, że nie ma czego się bać – zapraszają Bracia. Duet Bracia od wielu lat tworzy pełne ironii scenografie i kostiumy do utrzymanych w konwencji performatywnej fraszki przedstawień Cezarego Tomaszewskiego. Tomaszewskiemu obce jest tradycyjne rozumienie medium teatru. Wywodzi się ze środowiska choreograficznego i jego sposób pracy z formatem spektaklu jest wynikiem przepracowania zdobyczy tańca konceptualnego. Współpraca Braci z Tomaszewskim opiera się na zabawie znakiem teatralnym, łączącej język wizualny, performatywny i elementy operetki. W instalacji *Mini Park „Raj”* mieszają się kostiumy i rekwizyty z różnych spektakli – m.in. *Piosenki miłości i śmierci*, *Wesele na podstawie Wesela*, *Żołnierz królowej Madagaskaru*.

III Po spektaklu

Prezentowane w tej części wystawy prace to zarejestrowane w różnych konwencjach spektakle, które przybliżają skalę zmian we współczesnych polskich sztukach performatywnych. Artyści tacy, jak Marta Górnicka, Anna Karasińska, Ania Nowak, Wojtek Ziemilski czy Marta Ziółek wprowadzili nowy sposób myślenia o sytuacji performatywnej, rezygnując z teatralnej fikcji czy ekspresji emocji w tańcu. To pokolenie wychowane na tańcu konceptualnym (m.in. Jérôme Bel, Tino Sehgal, Xavier Le Roy), eksperymentalnej choreografii (m.in. Ivo Dimchev, Trajal Harrell, Mårten Spångberg) czy teatrze flirtującym z tradycją sztuki performansu (m.in. Forced Entertainment, Rimini Protokoll, Gob Squad).

13

Marta Ziółek
Zrób siebie

2016/2018

wideo, 4'

dzięki uprzejmości Komuny//Warszawa

Obiektem eksperymentu w *Zrób siebie* jest grupa pięciorga performerów i performerek w fitnessowych strojach, którzy na czas występu przybierają imiona High Speed, Coco, Lordi, Glow oraz Beauty. Choreografia zaczyna się od treningu, nakazu i cielesnej rzeźby – efektownego GIF-a. Moderatorką i przewodniczką po tym doświadczeniu jest Marta Ziółek jako Angel Dust. Znajdujemy się gdzieś między siłownią a imprezą techno. Performerzy są tu idealnie sprofilowanymi produktami – ucieleśnieniem marek i sloganów reklamowych. *Zrób siebie* było pierwszym spektaklem rodzimej sceny eksperymentalnej choreografii, któremu udało się przyciągnąć uwagę szerszej publiczności.

Choreografia i kostiumy
Marta Ziółek

Dramaturgia
Anka Herbut

Muzyka
Lutto Lento

Scenografia
Dominika Olszowy

Perfomerzy

Agnieszka Kryst (Beauty), Ramona Nagabczyńska (Coco), Robert Wasiewicz (Glow), Paweł Sakowicz (High Speed), Katarzyna Sikora (Lordi), Marta Ziółek (Angel Dust)

14

Wojciech Pustoła

Karton

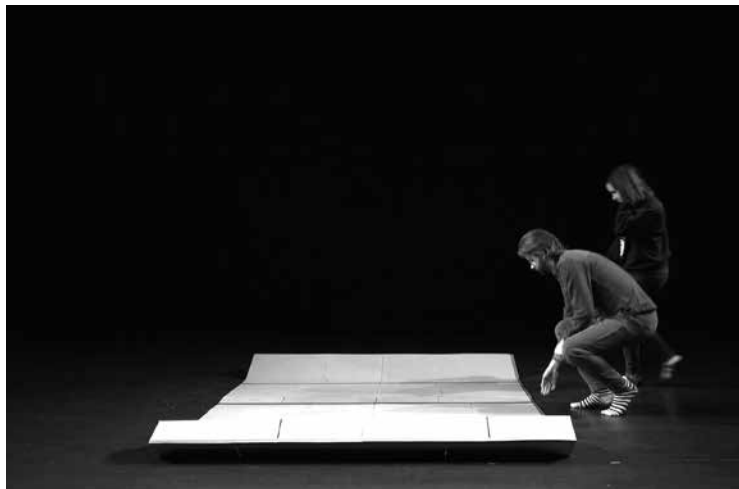
2018

wideo, 4' 46"

fragment spektaklu *Pigmalion* w reż. Wojtka Ziemilskiego

dzięki uprzejmości Komuny//Warszawa

Zaprojektowana przez Wojciecha Pustołę scenografia do spektaklu *Pigmalion* w reżyserii Wojtka Ziemilskiego składa się z zaledwie jednego obiektu: sporej wielkości zwykłego kartonu. Performerzy wchodzą do środka i zaczynają go animować. Trójwymiarowa bryła przetacza się przez scenę, przybierając coraz to nowe kształty. Zmienia się w tubę, pudło, ścianę, która napiera na widownię. Przypomina minimalistyczną geometryczną rzeźbę wprawioną w ruch. Ze względu na dążenie do redukcji i użycie prostych materiałów Pustoła często nazywa swoje prace antyscenografiami.

15

Anna Karasińska

Fantazja

2017

rejestracja spektaklu, fragment, 13' 45"

materiał ze zbiorów Archiwum TR Warszawa

Sześcioro aktorów znajduje się na pustej scenie. Nie ma rekwizytów ani tradycyjnej scenografii. Reżyserka z offu wydaje aktorom kolejne polecenia. „Dobromir gra teraz kogoś, kto wstydzi się tańczyć przy piosence, która mu się podoba” – mówi. Aktorzy, którzy występują pod własnymi imionami, pozostają w zasadzie pasywni. To widz ma wyobrazić sobie kolejne sytuacje. *Fantazja* uwidacznia konwencję, na mocy której aktorzy i widownia uznają istnienie teatralnej iluzji. Bliżej stąd do minimalizmu performansu czy eksperymentalnej choreografii w duchu Jérôme'a Bela niż teatru dramatycznego.

Reżyseria

Anna Karasińska

Dramaturgia

Magdalena Rydzewska,

Jacek Telenga

Scenografia i kostiumy

Paula Grocholska

Choreografia

Magda Ptasznik

Reżyseria światła

Szymon Kluz

Obsada

Agata Buzek, Dobromir Dymecki,
Rafał Maćkowiak, Maria Maj, Zofia
Wichłacz, Adam Woronowicz

Realizacja nagrania

Joanna Horowska (kamera), An-
tek Mantorski (dźwięk), Ewa Łu-
czak (montaż), Artur Zapałowski
(tłumaczenie)

Premiera

09/04/2017

16 Ania Nowak *Bez tytułu*

2017
rejestracja performansu, 15'22"
dzięki uprzejmości Komuny//Warszawa

Na scenę wychodzi postać, której płęć biologiczna zostaje na wielu poziomach zaburzona. Ciężka motoryka ruchu i wielkie stopy w białych sportowych butach i podciągniętych na tyłki skarpetkach wydają się wyraźnie męskie. Niebieska peruka i ostry makijaż konturujący twarz są zaś atrybutami charakterystycznymi dla *drag queens*. Do tego dochodzi przyczepiony do bioder biały pas ze sztucznym penisem i obnażone piersi (pod bluzką wykonaną z przezroczystego winylu). Performerka (w tej roli sama Nowak) staje na środku sceny z rozłożonymi szeroko dłońmi, jakby wygłaszała oficjalne przemówienie. „Faktem jest” – zaczyna i z trzymanych w jednej dłoni kartek odczytuje słowa, które układają się w grupy czterowyrzowych skojarzeń. Spektakl powstał w ramach cyklu *Mikro Teatr*, realizowanego przez Komunę//Warszawa w latach 2016–2017, będącego zaproszeniem do pracy z konkretnym formatem: ćwiczeniem z teatralnego samoograniczenia. W *Mikro Teatrze* obowiązywało kilka zasad: zespół realizatorów mógł składać się z zaledwie czterech osób, do dyspozycji artystów były dwa mikrofony, cztery reflektory, jeden rzutnik wideo, jeden niewielki rekwizyt, przedstawienie mogło trwać maksymalnie 16 minut.

Stylizacja
Dusty Whistles

Konsultacja dramaturgiczna
Julia Rodríguez, Julia Plawgo

17 Chór Kobiet *Magnificat*

2012
rejestracja spektaklu, 36'

Chór krzyczy, mówi, syczy i szepce. To mocne uderzenie głosów i ciał ponad dwudziestu performujących kobiet. Od kiedy Marta Górnicka stworzyła pierwszy spektakl z Chórem Kobiet – *Tu mówi chór* – minęła już prawie dekada. Od tamtego czasu nieustannie odzyskuje rewolucyjny potencjał chóru dla teatru, proponując innowacyjny format działania performatywnego łączącego w sobie siłę głosu oraz cielesności performerek i performerów. Przede wszystkim jednak Chór Kobiet jest jawnie feministyczny. To manifest kobiecego braku zgody na narzucane modele społeczne. *Magnificat* pokazuje, jak postać Najświętszej Marii Panny, jeden z najważniejszych obrazów kobiecości w Kościele katolickim, przyczynia się do piętnowania kobiet. Zderzają się tu teksty *Bachantek*, kuchenne porady Nigelli Lawson i cytaty z Biblii.

Koncept, libretto i reżyseria
Marta Górnicka

Autorka rejestracji
Kasia Adamik

Choreografia
Anna Godowska

Zwrot performatywny wprowadził trwałe zmiany we współczesnym pejzażu praktyk artystycznych. Wzajemne migracje teatru, sztuk wizualnych, choreografii i sztuki dźwięku znalazły odbicie w strukturach samych instytucji sztuki, które tworzą nowe programy performatywne, udostępniają przestrzenie galerii na potrzeby działań o efemerycznym charakterze. Jak dokumentować i opisywać to dynamiczne zjawisko? Jakie materiały włączyć do archiwum? Współczesne archiwa coraz rzadziej mają materialną formę. Przenoszą się do internetu, stale aktualizując sposób katalogowania do bieżących warunków percepcji i poszerzając grupę odbiorców. Bliżej stąd do youtube'owej playlisty niż tradycyjnego modelu katalogowania. Internetowe archiwum rejestracji przenosi *Inne tańce* poza mury Zamku Ujazdowskiego, sygnalizując skalę zjawiska i dając widzowi możliwość poruszania się po zbiorach według własnego klucza.

IV Pulsujące chrząstki

Eksperymenty dźwiękowe coraz częściej angażują odbiorców w sytuacji o wyraźnie performatywnym charakterze nawet pod nieobecność wykonawców. Performatywna okazuje się sama czynność słuchania. Zgodnie z tą logiką Konrad Smoleński traktuje odbiorców jak pudło rezonansowe, na które przenoszą się drgania jego rzeźb dźwiękowych, a w *Transcryptum*, kompozycji Wojtka Blecharza, publiczność porusza się w przestrzeni fizycznej w bogatym pejzażu dźwiękowym. Z kolei koncerty Anny Zaradny czy Konrada Smoleńskiego i Daniela Szweda (zespół BNNT) to ekspresyjne działania performatywne, odwołujące się z jednej strony do tradycji muzyki awangardowej, z drugiej – do konwencji klubowego koncertu.

19

Wojtek Blecharz/Ewa-Maria Śmigiełska *Transcryptum*

2013/2018

instalacja dźwiękowa

dzięki uprzejmości Teatru Wielkiego – Opery Narodowej

Transcryptum to dostosowana do pokazywania w galeriach wersja opery-instalacji Wojtka Blecharza pod tym samym tytułem, która została zamówiona przez Teatr Wielki – Operę Narodową w Warszawie i prawykonana w maju 2013 roku. Przywołana zostaje tu atmosfera pralni, jednego z pomieszczeń, w których odbywała się opera, a także właściwa mu warstwa dźwiękowa. Libretto *Transcryptum* to opowieść o traumatycznym zdarzeniu z życia kobiety, która popełniła straszny czyn i całkowicie wyparła go ze swojej świadomości. Widzowie, poruszając się po niedostępnych zazwyczaj pomieszczeniach Teatru Wielkiego, byli wprowadzani w strukturę traumy, gdzie historia przypomina się zawsze alinearnie. Wybierając różne możliwe trasy i gubiąc się w labiryncie nieznanego przestrzeni, natrafiali na urywkowe informacje przybliżające ich do ukrytej historii.

Reżyseria dźwięku
Robert Migas

20

Anna Zaradny
Theurgy Two

2017
instalacja audiowizualna, 14'54"

Theurgy Two to performans dokamerowy Anny Zaradny, wykonany w okresie pracy nad albumem *Go Go Theurgy*. Artystka stoi na tle czarnej ściany i rysuje białą kredą okręgi, wpisując swoje ciało w kształt koła. Działanie ma charakter procesualny, a okręgi zaczynają się nawarstwiać. Tytuł sugeruje nawiązania do rytuału – teurgii – gdzie znaczenie ma powtarzalność gestu. Atmosferę potęguje ciężkie i hipnotyczne brzmienie analogowych syntezatorów i urządzeń elektroakustycznych.

21

Konrad Smoleński
One Mind in a Million Heads

2014/2018
instalacja dźwiękowa

One Mind in a Million Heads to instalacja zbudowana ze sprzętu muzycznego. Z ogromnej ściany czarnych głośników raz na godzinę wydobywa się dźwięk o niskich częstotliwościach. Silne wibracje przenoszą się na ściany budynku i widzów znajdujących się w przestrzeni galerii. Dźwięk przestaje być czymś niewidocznym i nienamacalnym – jest odczuwany całym ciałem, jakby był materialny. Instalacja angażuje nie tylko wzrok czy słuch, ale również inne zmysły.

V
Zrób to sam

W wąskim znaczeniu performans oznacza efemeryczne działanie wykonywane przez artystę – performerą – w obecności widzów, podczas którego performer sam dla siebie jest twórcą. Współczesne praktyki artystyczne daleko poszerzają znaczenie słowa „performans”. Wraz ze sztuką partycypacyjną to widz coraz częściej staje się performerem. Jednym z narzędzi budowania sytuacji performatywnej jest instrukcja, umożliwiająca pracę z amatorami na scenie albo widzami, którzy czynnie współtworzą spektakl – jak w *Show Must Go On* Jérôme’a Bela, *Mapie* albo *Prologu* Wojtka Ziemilskiego czy spektaklach absolwentów słynnej szkoły w Giessen (*Call Cutta Rimini Protokoll*). Nowe technologie otwierają jeszcze inne możliwości pracy z widzem. VR (wirtualna rzeczywistość) pozwala budować środowisko działania, w którym widz porusza się po specjalnie zbudowanym świecie.

22

Krzysztof Garbaczewski/Dream Adoption Society

Locus Solus

2017—2018
doświadczenie VR

Świat marzeń VR, zamieszkiwany przez liczne klony umysłu. Ich pasterz, Martial Canterel – artysta, abstrakcja, naukowiec – przeprowadzi Cię przez nasz program, prowadzący do transformacji Twojego klona umysłu w WIECZNĄ FORMĘ ŻYCIA – zapowiada Dream Adoption Society.

* Podczas gry część Ciebie zostanie zapisana do WIECZNOŚCI.

** Za darmo, na zawsze.

Zasadniczo jest to metoda poetycka, spokrewniona z rymem.

Tutaj jednak posługiwałem się tylko metodą zmienioną.

Locus Solus został napisany w ten sposób.

To znaczy, że wydobywałem ciąg obrazów z przesunięcia dowolnego tekstu. Sens to efekt syntaktyczny.

Na *Locus Solus* można było dokonać wielu gier słownych:

Loufocus Solus,

Cocus Solus,

Blocus Solus ou les bâtons dans les Ruhrs, Lacus Salus,

Locus Coolus, Coolus Solus, Gugus Solus, Locus Saoulus itd.

Jednej brakuje, a jak mi się wydaje, zasługuje ona na uwzględnienie – Logicus Solus.

Raymond Roussel, *W jaki sposób napisałem niektóre z moich książek*,
tłum. Bogdan Banasiak (fragmenty), 1935

Locus Solus to doświadczenie VR (wirtualnej rzeczywistości) powstałe na kanwie powieści Raymonda Roussela o tym samym tytule. Po swojej otoczonej ogrodami posiadłości oprowadza bohater powieści – naukowiec i wynalazca Martial Canterel. W trakcie zwiedzania gościom pokazywane są coraz bardziej groteskowe wynalazki i osobliwości.

Pierwsza odsłona *Locus Solus* miała miejsce w ramach cyklu *PTV. Performans TV* realizowanego w Zamku Ujazdowskim od 2017 roku.

Dream Adoption Society

Krzysztof Garbaczewski, Maciej Gniady, Wojtek Markowski, Marta Nawrot,
Paweł Smagała, Jagoda Wójtowicz, Bartosz Zaskórski

23 Wojtek Ziemilski *Jest złotem*

2018
instalacja

Prosta sytuacja: ciała przemieszczają się, mieszają, spotykają. Przeszkadzają sobie, wpadają na siebie. Negocjują ze sobą tymczasową przestrzeń. Tańczą, wyprowadzając się z równowagi.

Program performatywny

28/04 19:00

performans

Laboratorium, Sala Widowiskowa

Ola Maciejewska

LOÏE FULLER: Research

W *LOÏE FULLER: Research* Ola Maciejewska bada granice ludzkiej autonomii i autonomię obiektu w ruchu. Odwołując się do postaci Loïe Fuller, dziewiętnastowiecznej prekursorki tańca współczesnego, wydobywa krytyczny potencjał pytania o relację między ciałem a przedmiotem. Na performans składają się dwa ćwiczenia fizyczne, które stanowią próbę nadania formy ruchowi.

Wykonanie

Ola Maciejewska

Współpraca artystyczna

Judith Schoneveld

Na zamówienie

TENT Rotterdam

przy wsparciu Zeebelt Theatre

28/04 20:00

performans

Laboratorium, Sala Widowiskowa

Ramona Nagabczyńska

More

W 1993 roku Genesis P-Orridge i jego partnerka Lady Jaye Breyer zaczynają proces stopniowej transformacji własnych ciał. Ma ona doprowadzić do sytuacji, w której oba ciała nie tylko będą wyglądały tak samo, ale staną się tym samym. Cutupową metodą P-Orridge i Breyer generują nową pandrogyniczną istotę, którą nazywają Breyer P-Orridge. Ich transformację można traktować jako utopijną praktykę transhumanistyczną. Według jednego z twórców ruchu transhumanizmu – Maxa More'a – jego istotą jest tranzytowość, niestabilność kondycji ludzkiej. W spektaklu *More* Ramona Nagabczyńska zajmuje się destabilizacją mitu indywidualizmu, a także przywołuje pragnienie powrotu do stanu splotu jednego ciała z innym.

Choreografia

Ramona Nagabczyńska

Wykonanie

Magda Jędra i Ramona
Nagabczyńska/Anna Steller

Konsultacja dramaturgiczna

Karolina Kraczkowska

Muzyka

Sasha Zakrevska

Światła

Jan Cybis

Produkcja

Fundacja Ciało/Umysł przy
wsparciu programu Performing
Europe

29/04 19:00

performans

Laboratorium, Sala Widowiskowa

Joanna Leśniewska
blur

Niewyraźne płaszczyzny, zamazane kontury, mgliste wizerunki, bezkształtne motywy, nieokreślone stany między wyobrażeniem a rozpadem, chaotyczne akumulacje, nieustanny nadmiar ważnych i nieważnych detali, rozproszone wizje. To hasła wywoławcze choreografii Joanny Leśniewskiej *blur* wykonywanej przez Aleksandrę Borys. Czy ruch tancerki musi być precyzyjny i ostry? Czy trzeba domykać znaczenia? W sztukach wizualnych i fotografii efekt rozmycia jest bardzo popularny od czasu słynnych obrazów Gerharda Richtera, który zaburzał ich fotorealizm, pozbawiając je ostrości. Nieostrość zaś wywołuje zazwyczaj u widza chęć zmruczenia oczu.

Pomysł, kompozycja
Joanna Leśniewska

Wykonanie
Aleksandra Borys

Scenografia, kostium
Michiel Keuper

Dźwięk i realizacja techniczna
Łukasz Kędziński

Światło
Joanna Leśniewska
przy współpracy koncepcyjnej
Jana Maertensa

19—20/05 19:00

performans

Laboratorium, Sala Widowiskowa

Marta Ziółek
Seans z Pamelą

Seans z Pamelą odbywa się przed kamerą i do kamery. Tytułowa Pamela jest intermedialna – igrza z przedstawieniami kultury karaoke. W jej świetle pojawiają się zamaskowane postacie, nawiązujące do wizerunków ekstazy, upadłych świętych, błaznów i legendarnych cyberpunkowych figur, przywoływane są pragnienia rytuału i niecodzienność cielesnej ekstazy. Pamela to postać widmo. Nawiązuje do współczesnych koncepcji nowej rytualności, opierających się na typowym dla kapitalizmu strachu przed niemożnością kontrolowania kapitału. Jej „obecność” stała się punktem wyjścia do zainicjowanej przez Martę Ziółek serii działań performatywnych. Polegają one na zmianie formuły przedstawienia w zależności od miejsca.

Reżyseria i choreografia
Marta Ziółek

Dramaturgia
Joanna Ostrowska

Wizualizacje
Rafał Dominik

Muzyka
Lubomir Grzelak

Kostiumy
Agata Mickiewicz

Projekt tkaniny
Aleksandra Misztur

Reżyseria światła
Aleksandr Prowaliński

Śpiew
Olga Mysłowska

Performerzy
**Hana Umeda, Wojciech Grudziński,
Katarzyna Wolińska, Olga Mysłowska,
Marta Ziółek, Beata Bąk**

25/05 19:00

performans

Laboratorium, Sala Widowiskowa

Agata Maszkiewicz

Still life [Martwa natura]

Still life [Martwa natura] to spektakl, który skupia się na relacji człowieka z codziennymi przedmiotami i naturą. W godzinnym wywiadzie/performansie Agata Maszkiewicz wraz z Vincentem Tirmarche'em przywołują wypowiedzi Alexa, Jenny, Marco i Emmy na temat ich najbliższego otoczenia, natury rzeczy oraz śmierci. Na scenie, unikając fizycznej obecności przedmiotów, tancerka poprzez ruch stara się odnieść do pytań postawionych swoim rozmówcom. Angażując swoje ciało, bada granice między trwaniem a przemijaniem, bezruchem a zamieraniem, stawaniem się a przepoczwarzaniem, zwodząc przy tym zmysły widzów, ich poczucie czasu i przestrzeni. W efekcie kolażowa kompozycja tańca, światła, kostiumów oraz projekcji wideo staje się martwą naturą *per se*.

Pomysł, choreografia, taniec
Agata Maszkiewicz

Wideo, dramaturgia
Vincent Tirmarche

Światło
Henri Emmanuel Doublier

Kostiumy
Sofie Durnez

Produkcja
Avant-Scène
Cognac, Francja

09/06 19:00

spektakl

Laboratorium, Sala Widowiskowa

Chór Kobiet

Magnificat

Chór krzyczy, mówi, syczy i szepce. To mocne uderzenie głosów i ciał ponad dwudziestu performujących kobiet. Od kiedy Marta Górnicka stworzyła pierwszy spektakl z Chórem Kobiet – *Tu mówi chór* – minęła już prawie dekada. Przez ten czas nieustannie odzyskuje rewolucyjny potencjał chóru dla teatru, proponując innowacyjny format działania performatywnego, łączącego w sobie siłę głosu oraz cielesności performerek i performerów. Przede wszystkim jednak Chór Kobiet jest jawnie feministyczny. To manifest kobiecego braku zgody na narzucane modele społeczne. *Magnificat* pokazuje, jak postać Najświętszej Marii Panny, jeden z najważniejszych obrazów kobiecości w Kościele katolickim, przyczynia się do piętnowania kobiet. Zderzają się tu teksty *Bachantek*, *Pieśni nad pieśniami*, kuchenne porady Nigelli Lawson i cytaty z Biblii.

Koncept, libretto i reżyseria
Marta Górnicka

Choreografia
Anna Godowska

11—12/09 19:00

performans, premiera
Laboratorium, Sala Widowiskowa

Magda Ptasznik
Uncannings

Działania performerów wychodzą od patrzenia na spoczywające ciało, a podążają za tym, co ono w nich wyzwała – zmysłowym odczuciem, skojarzeniem, wyobrażeniem, pragnieniem, impulsem. Performans *Uncannings* Magdy Ptasznik w centrum uwagi stawia ciało. To istniejące – materialnie i symbolicznie – oraz to potencjalne – postrzegane lub wyobrażane.

Organizatorzy
Fundacja Burdağ,
Centrum w Ruchu

Koproducent
Centrum Sztuki Współczesnej
Zamek Ujazdowski

Projekt współfinansowany przez
m. st. Warszawa w ramach
programu Centrum w Procesie

13—14/09 19:00

performans, premiera
Laboratorium, Sala Widowiskowa

Marysia Stokłosa
Królowa wody

Praktyka artystyczna Marysi Stokłosa w ciągu ostatnich dwóch lat była improwizacją budowaną na zaproponowanej przez Meg Foley strukturze pięciu zadań, takich jak „jednoczesne mówienie i poruszanie się” czy „wizualizacja”. W swoich pokazach brała je na warsztat i stopniowo dekonstruowała. W ten sposób z pięciu zrobiło się ich kilkanaście i więcej. W kolejnej pracy – *Królowa wody* – spektrum zadań będzie jeszcze szersze. Możliwości się mnożą, a lista zadań staje się nieskończona. Fundamentem pozostaje ruch i widzenie jako katalizator tych działań. Oznacza to czasem interakcję, a czasem wręcz rozmowę. Język odgrywa ważną rolę. Język nieokreślenia, krążenia, wpadania i ośmieszania się, ale i język konkretny, opisu, sytuowania się w precyzyjnym miejscu.

„Królowa ze swoim ciałem. Działa, a dopiero potem ocenia. Ryzykuje i podejmuje relacje z innymi. Królowa spotyka się z chaosem – człowiekiem. Korzysta ze zgromadzenia widzów. Jeżeli jest ich odpowiednia liczba, przedstawienie rozszerza się i rozlewa”.

Organizatorzy
Fundacja Burdağ,
Centrum w Ruchu

Koproducent
Centrum Sztuki Współczesnej
Zamek Ujazdowski

Projekt współfinansowany przez
m. st. Warszawa w ramach
programu Centrum w Procesie

15/09 20:00

koncert i projekcja wideo

Laboratorium, Sala Widowiskowa

Anna Zaradny

Muzyka Anny Zaradny wymyka się ograniczeniom gatunkowym. Jest odważna, eksperymentalna, ustrukturyzowana. W pierwszej części koncertu artystka zaprezentuje wideo do utworu *Octopus*. W kolejnej kompozycji ze swojej ostatniej płyty *Go Go Theurgy*.

16/09 19:00

performans

Laboratorium, Sala Widowiskowa

Iza Szostak

National Affairs

Postęp i nieustanna ekspansja, mające zapewnić człowiekowi pełną dominację nad wszystkimi sferami życia, doprowadzają w końcu do kataklizmu. Ale człowiek przetrwa katastrofę, którą sam spowodował. Przeczeką ją pod stołem w jakiejś korporacji, w odartym z uroku klimatyzowanym biurcu. Wciśnięty między kasetony i gigabajty danych tworzy już transgatunkowe asamblaże, sam siebie poddając bezustannej rewizji i negocjując granice własnej tożsamości. Niepokorne, zbuntowane i zbyt długo podporządkowane nadzorom kulturowym i wpływom politycznym ciało szuka teraz troski i bliskości. Egzystuje w ciągłych zapętleniach. Funkcjonuje między tym, co organiczne, i tym, co mechaniczne. Jego narzędziem sprzeciwu staje się ekspansywna, niema walka ciała przechwycona z getta Afroamerykanów przez białe kobiety i manifestowana w gwałtownym, nieugiętym i nieustępliwym ruchu. *Krump*: bezkrwawy ruch oporu. *Krump*: wcielona forma protestu. *Krump* jako broń. Ciało jako tarcza.

Koncepcja i choreografia
Iza Szostak

Muzyka live
Kuba Słomkowski

Koproducent
Maat Festival

Performerzy
Julia Stawska aka Girl
Zonta, Iza Szostak, ZIP-
PER, Crawler, Edek

Organizatorzy
Fundacja Burdağ,
Centrum w Ruchu

Projekt współfinansowany
przez
m. st. Warszawa
w ramach programu
Centrum w Procesie

Inne tańce & Sprzężenia zwrotne

Seria pobytów twórczych dla polskich artystów sztuk performatywnych skupionych wokół tematu obcości i wykluczenia. Punktem wyjścia projektów rezydentów są pytania o twórczą i destrukcyjną moc ciała oraz możliwość myślenia poza dualistycznymi podziałami na swój/obcy, mężczyzna/kobieta, język/ciało, kultura/natura czy człowiek/zwierzę.

Projekt realizowany we współpracy z Instytutem Muzyki i Tańca oraz zespołem badawczym projektu *Kartografie obcości*.

Kartografie obcości to projekt badawczy, który skupia się na temacie obcości i jego związków z wykluczeniem. Celem badań jest stworzenie nowatorskiej, pogłębionej płaszczyzny analizy tego problemu oraz zbudowanie na niej platformy, dzięki której będziemy mogli nie tylko lepiej rozumieć takie fenomeny jak „obcość” i „wykluczenie”, ale i próbować przewyższać je w kontekście kulturowym, antropologicznym, społecznym i politycznym. Niezbędnym warunkiem realizacji projektu jest odrzucenie podejścia separatystyczno-dualistycznego, które oddziela teorię od praktyki, humanistykę od nauk przyrodniczych, naukę od sztuki, ciało od tożsamości, toż-samego od „obcych”, podmiot od przedmiotu.

23—24/05 19:00

performans
Laboratorium, Sala Widowiskowa

Maria Zimpel *Ciało i fikcja*

Projekt *Ciało i fikcja* to wynik dwuletnich poszukiwań nowego języka ruchowego przez tancerkę i choreografkę Marię Zimpel. Był to proces polegający na odrzuceniu nieaktualnych form czy narzędzi tworzenia ruchu i wypracowaniu zupełnie nowych. Z tych poszukiwań wyłonił się załączek choreografii. W spektaklu ciało odnajduje swoją siłę witalną poza determinującym naszą codzienność kontekstem społecznym. Ucieleśniona wyobraźnia staje się tu siłą twórczą. Taniec natomiast opiera się na ruchu generowanym przez odnajdywanie – w oparciu o mapy wewnętrzne – energetycznych pasm w ciele. Pasma te, obudzone w cielesności, pozwalają przeistaczać się ciało performerki w nowe organizmy, nowe formy życia.

26—27/05 19:00

performans
Laboratorium, Sala Widowiskowa

Ania Nowak *Bez tytułu 3 (Ohne Titel 3)*

Bez tytułu 3 (Ohne Titel 3) jest kontynuacją researchu Ani Nowak dotyczącego utraty przywiązania do oczywistych kategorii i dualistycznych podziałów na myśl/czucie, materię/emocje, przyjemność/ból, wspólne/prywatne, erudycyjne/popularne. W performansie Nowak przygląda się dyscyplinom udzielania zgody i rytmom gniewu w późnym kapitalizmie. Bada język, pociąg i oddech jako sposoby komunikowania.

Współpraca
Dusty Whistles, Jayson Patterson,
Agata Siniarska, Ola Osowicz

26—27/05 20:30

performans
Laboratorium, Sala Widowiskowa**Karol Tymiński**
Ogrodnik

Ogrodnik jest przewrotnym nawiązaniem do problematycznej interwencji człowieka w ogólnie rozumianą ekologię, sieć relacji rzeczy, fizycznych elementów, organicznych i nieorganicznych – z uwzględnieniem też tak zwierząt, jak i ludzi. Jest on pojmowany tutaj jako kolonizator naturalnego środowiska, który według własnych potrzeb reguluje wartość i przesądza o prawie do egzystencji poszczególnych bytów, jedne obejmując opieką, inne eliminując. W poszukiwaniu obietnicy mniej agresywnej interwencji człowieka w niezwykle wrażliwą sieć połączeń między bytami Tymiński podaje obserwacji intermaterialną erotykę jako potencjalne narzędzie uwrażliwienia jednostki na tzw. materię nieożywioną i wytworzenia *equilibrium* statusów pomiędzy ciałem człowieka a jego otoczeniem.

01—02/09 19:00

performans
Dziedziniec/Laboratorium, Sala Widowiskowa**Alex Baczyński-Jenkins**
bez tytułu

W pracy zrealizowanej w ramach rezydencji Alex Baczyński-Jenkins, przyjmując queerową perspektywę, odnosi się do spektaklu *Inne tańce* przygotowanego w 1982 roku przez Akademię Ruchu, która działała na styku teatru eksperymentalnego, choreografii i performansu. Choreograf w swojej praktyce często korzysta z historycznych odniesień i społecznych praktyk jako metod wytwarzania dialogu pomiędzy różnymi czasoprzestrzeniami i wydobywania afektywnych i queerowych splotów.

10/05 18:00

**Dostrzeżenie zjawiska.
Instytucjonalność zwrotu
performatywnego**

30/05 18:00

**Performans i archiwum
w mediach internetowych**

12/06 18:00

Zwrot ku widzowi

29/08 18:00

**Dźwiękowy pejzaż
postperformansu**

12/09 18:00

**Doświadczenie
przeszłości w zwrocie
performatywnym**

{Smykowizje}

cykl warsztatów dla rodzin
z dziećmi w wieku 0–5 lat
godz. 10:00 i 11:00
wstęp płatny
obowiązują zapisy
info@u-jazdowski.pl
zbiórka w holu głównym

28/04	14/07
12/05	28/07
19/05	25/08
02/06	

{Smykowizje – oprowadzania
w nosidełkach}

cykl oprowadzań dla rodzin
z dziećmi w wieku 0–5 lat
godz. 13:00
wstęp wolny
zbiórka w holu głównym

06/06
18/07
19/09

{Jak smakuje sztuka?}

cykl warsztatów dla rodzin
z dziećmi w wieku 5–10 lat
godz. 12:00
wstęp płatny
obowiązują zapisy
info@u-jazdowski.pl
zbiórka w holu głównym

28/04
09/06
22/09

{Sztuka nie zna wieku}

cykl spotkań dla dorosłych
w wieku 50+
godz. 12:00
wstęp wolny
zbiórka w holu głównym

09/05
25/07
12/09

{5 sposobów na performans}

cykl interdyscyplinarnych
warsztatów dla dorosłych
godz. 18:00 w wybrane wtorki
wstęp płatny
obowiązują zapisy
info@u-jazdowski.pl
zbiórka w holu głównym

{Sztuka z perspektywy...}

cykl bezpłatnych czwartkowych
oprowadzań
godz. 18:00
wstęp wolny
zbiórka w holu głównym

10/05
24/05
07/06
21/06
05/07
19/07
02/08
16/08
06/09
20/09

**{Oprowadzania sobotnie
w języku angielskim}**

cykl językowych oprowadzań
godz. 12:00
wstęp wolny
zbiórka w holu głównym

12/05
16/06
30/06
14/07
28/07
11/08
25/08
08/09
22/09

{Kreatywna szkoła}

specjalne warsztaty dla
grup zorganizowanych
wstęp płatny
rezerwacja i informacje o ofercie
edukacja@u-jazdowski.pl

Więcej informacji na naszej stronie
internetowej: www.u-jazdowski.pl
w zakładce Edukacja

Spis ilustracji

str. 7. Akademia Ruchu, *Inne tańce*, dzięki
uprzejmości Stowarzyszenia Przyjaciół Akade-
mii Ruchu, fot. Kryspin Sawicz

str. 8. Komuna//Warszawa, *Paradise Now? RE//
MIX Living Theatre*, dzięki uprzejmości Komu-
ny//Warszawa, fot. Katarzyna Chmura

str. 9. Weronika Pelczyńska, *Yvonne Yvonne*,
dzięki uprzejmości Komuny//Warszawa,
fot. Marta Ankiersztein

str. 10. Wojtek Ziemiński, *Poor Theatre: Remiks*,
dzięki uprzejmości Komuny//Warszawa

str. 11. Karol Radziszewski, *America Is Not Rea-
dy For This*, dzięki uprzejmości artysty

str. 12. Aneta Grzeszykowska, *At Land*,
dzięki uprzejmości artystki

str. 13. *Performer*, reż. Łukasz Ronduda, Maciej
Sobieszczanski, dzięki uprzejmości Wajda
Studio, fot. Magda Chołynt

str. 14. Ola Maciejewska, *BOMBYX MORI*,
dzięki uprzejmości artystki, fot. Martin
Argyrogló

str. 15. Aneta Grzeszykowska/Jan Sma-
ga, *Archiwum prywatne (Polonia)*, dzięki
uprzejmości artystów

str. 16. Aneta Grzeszykowska, *Franciszka 2025,
2016*, dzięki uprzejmości artystki

str. 19. *Robert Robur*, reż. Krzysztof
Garbaczewski, fot. Maciej Landsberg

str. 20. *Bracia*, kostium (fotomontaż), dzięki
uprzejmości artystów

str. 23. Marta Ziółek, *Zrób siebie*,
dzięki uprzejmości Komuny//Warszawa,
fot. Bartek Stawiarski

str. 24. Wojciech Pustoła, *Karton*,
dzięki uprzejmości artysty

str. 25. *Fantazja*, reż. Anna Karasińska,
ze zbiorów archiwum TR Warszawa, fot. Magda
Hueckel

str. 26. Ania Nowak, *Bez tytułu*, dzięki
uprzejmości Komuny//Warszawa, fot. Pat Mic

str. 27. Chór Kobiet, *Magnificat*, dzięki
uprzejmości artystów, fot. Krzysiek Krzysztofiak

str. 31. Wojtek Blecharz/Wojciech Puś/ Ewa-
-Maria Śmigieliska, *Transcriptum*, dzięki uprzej-
mości artystów

str. 32. Anna Zaradny, *Theurgy Two*, dzięki
uprzejmości artystki, fot. Grzegorz Mart

str. 33. Konrad Smoleński, *One Mind in a Million
Heads*, dzięki uprzejmości artysty

str. 37. Krzysztof Garbaczewski/Dream
Adoption Society, *Locus Solus*, dzięki
uprzejmości artystów

str. 39. Wojtek Ziemiński, *Przedstawienie*, Mikro
Teatr, dzięki uprzejmości Komuny//Warszawa,
fot. Pat Mic

str. 42. Ola Maciejewska, *LOÏE FULLER:
Research*, fot. Martin Argyrogló

str. 43. Ramona Nagabczyńska, *More*,
fot. Jakub de Barbaro

str. 44. Joanna Leśnierowska, *blur*,
ilustr. Michał Łuczak

str. 45. Marta Ziółek, *Seans z Pamelą*,
fot. Pat Mic

str. 46. Agata Maszkiewicz, *Still life [Martwa
natura]*, fot. Martial Mouroux

str. 47. Chór Kobiet, *Magnificat*,
fot. Krzysiek Krzysztofiak

str. 48. Magda Ptasznik, *Uncannings*,
dzięki uprzejmości artystki

str. 49. Marysia Stokłosa, *Królowa wody*,
dzięki uprzejmości artystki

str. 50. Anna Zaradny, *Go Go Theurgy*,
fot. Magda Wunsche

str. 51. Iza Szostak, *National Affairs*,
fot. Bartosz Górka

Program publiczny
Konrad Schiller

Projekt graficzny
Tomasz Bersz

Współpraca przy aranżacji przestrzeni
Karolina Kotlicka

Redakcja językowa i korekta
Jan Koźbiel

Koordinacja wydawnicza
Sabina Winkler, Sylwia Breczko

Koordinacja rezydencji performatywnych
Aleksandra Biedka, Jolanta Jankowska,
Joanna Tercjak

Realizacja wystaw
Siergiej Kowalonok, Adam Bubel, Maciej Dębek,
Grzegorz Gajewski, Wojciech Kędzior, Krzysztof
Kłósek, Marek Morawiec, Bartosz Pawłowski, Artur
Skrzypczak, Paweł Słowik, Stanisław Wieczorek

Realizacja wydarzeń performatywnych
Janusz Zabłocki, Piotr Żelazko

Inwestycje
Piotr Kowalski

Promocja i komunikacja
Justyna Gill-Maćkiewicz, Magdalena Gorlas, Maria
Nózka, Jakub Polakowski, Agnieszka Tiutiunik,
Arletta Wojtala

Edukacja i upowszechnianie
Aleksandra Antoniuk, Iga Fijałkowska, Anna
Kierkosz, Joanna Rentowska, Anna Szary,
Monika Tomkiel

Specjalne podziękowania
Alina Gałązka, Karolina Gębska, Ania Hegman,
Magdalena Kobus, Katarzyna Koślacz, Jolanta
Krukowska, Joanna Leśniewska, Grzegorz Laszuk,
Marta Ostrowicz, Piotr Partyka, Elodie Perrin,
Dominik Skrzypkowski, Małgorzata Smagorowicz-
-Chojnowska, galeria Raster, Joanna Waśko

ISBN
978-83-65240-48-4

Wydawca
Centrum Sztuki Współczesnej
Zamek Ujazdowski

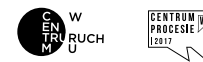
Druk
Hera Drukarnia Offsetowa

Ilustracja na okładce
Przedstawienie w reż. Wojtka
Ziemilskiego, cykl *Mikro Teatr*,
produkcja Komuna//Warszawa,
fot. Pat Mic

Projekt finansowany przez

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego**

Partnerzy

Partnerzy medialni

Centrum Sztuki Współczesnej
Zamek Ujazdowski

Jazdów 2, Warszawa
www.u-jazdowski.pl

1
Akademia Ruchu
<i>Inne tańce</i>	11
Aleksandra Wasilkowska
<i>Koniec wieczności</i>
(<i>Wyspa. Raymond Roussel.</i>
<i>Oko. Spadamy</i>)
2
Komuna//Warszawa
<i>Paradise Now?</i>
RE//MIX Living Theatre	12
Bracia
<i>Mini Park „Raj”</i>
3
Weronika Pelczyńska
<i>Yvonne Yvonne,</i>
RE//MIX Yvonne Rainer	13
Marta Ziółek
<i>Zrób siebie</i>
4
Wojtek Ziemilski
<i>Poor Theatre: Remiks</i>	14
Wojciech Pustola
<i>Karton</i>
5
Karol Radziszewski
<i>America Is Not Ready For This</i>	15
Anna Karasińska
<i>Fantazja</i>
6
Aneta Grzeszykowska
<i>At Land</i>	16
Ania Nowak
<i>Bez tytułu</i>
7
Oskar Dawicki/Łukasz Ronduda/
Maciej Sobieszczanski
<i>Performer</i>	17
Chór Kobiet
<i>Magnificat</i>
8
Ola Maciejewska
<i>BOMBYX MORI</i>	18
Rozwidlające się archiwum
9
Aneta Grzeszykowska/Jan Smaga
z serii <i>Archiwum prywatne</i>
(<i>Las, Polonia</i>)	19
Wojtek Blecharz/
Ewa-Maria Śmigielka
<i>Transcriptum</i>
10a
Aneta Grzeszykowska
<i>Aneta 1985, 2008</i>	20
Anna Zaradny
<i>Theurgy Two</i>
10b
Aneta Grzeszykowska
<i>Franciszka 2020, 2015</i>	21
Konrad Smoleński
<i>One Mind in a Million Heads</i>
10c
Aneta Grzeszykowska
<i>Franciszka 2025, 2016</i>	22
Krzysztof Garbaczewski/
Dream Adoption Society
<i>Locus Solus</i>
	23
Wojtek Ziemilski
<i>Jest złotem</i>

